

„אם כן, כיצד את משתעשעת?“

„איני משתעשעת.“

„מדוע באת לכאן?“

„במקרה. איני תל-אביב. אני נמצאת ב'גדנ'ע בקורס-סיירים, שם החיים עצומים. אני מוכנה להתערב אתך, שלא תוכל לגלות אותי בלשדה-אימונים.“

דני, בעל הכותונת הלבנה והעניבה ה'אדומה, בא במבוכה, הוא אף לא חלם לחפש ילדונת חיונית זאת בשדה האימונים.

„כך, אמר, הייתי מוצא אותך. אני עצמי הייתי סיר... לפני שנה.“

„מדוע ערכת?“

„לא ערכת. עובתי, מפני שלא מצאתי שם כל דבר מעניין. איני היחיד. כל ה'נמצאים כאן היו חברים בתנועות-נוער, מ'בית-יד ועד השומר הצעיר. כולם עזבו. מדוע? מפני שתנועות-הנוער לא נתנו להם כל סיפוק.“

„האם מצאת סיפוק בחברת סנובים אלה?“

את בעצמך סנובית, השיב הצעיר. הוא פנה ברוגזה והלך משם והלאה. הנערה, סוניה, נשארה עומדת ליד-הפתח. היא ידעה שהיא שגתה, ניסתה לחפות על הרגשת'האשמה בהרגשת-עליונות של סירת-גדנ'ע.

דני דיבר אמת: רוב חברי „החברות ה'סאלוניות“, השתייכו בעבר על תנועות-נוער שונות. כאשר עברו את גיל המשחקים והטיולים, פרשו מן התנועות: הם לא יכלו לראות את עתידם בקיבוץ. רבים מהם לא יכלו לראות את עתידם בכלל; אבל היה ברור להם בהחלט, שהם לא יעזבו את ה-עיר.

נידוי סוחלט

אין פלא בכך, שתנועות-הנוער ש'נאו-עריקים' אלה. אחדות מתנועות-הנוער אף אסרו, על חבריהן להתידד עם אנשי החב'רות הסאלוניות. רבים מחבריהן הובאו ל'דין משמעתי באשמת „מגע עם האויב“. על נערים ונערות ש'עזבו את התנועות, הוטל נידוי חמור. חבריהם חדלו להיראות בחב'רתם.

* בעתיד הקרוב, יערוך העולם הזה, חקי'רה מיוחדת על תנועות הנוער בישראל.

תקופה טרום-ניידונית

תוכי (דני), על אף היותו ג'נטלמן, הוא ארטיסט לא קטן וצ'יזבתן מובהק. כדי לעשות רושם על תמר, מרים ועתידה, אין הוא עונב עניבה. גם הן בוחלות (עדיין) בגרבי-הניילון, בבוסם ובאודס. הן סבורות שגרביים לבנות קצרות הולמות יותר נערות בגילן.

האדם הנו בעל-חי חברתי. הצעירים לא יכלו להשאיר זמן רב מחוץ למסגרת אי-גונית. אחדים מהם חזרו לתנועותיהם. אלה שלא חזרו, החליטו להתארגן ב'חברות בלתי-תלויות'. חברות אלה לא דרשו מחבריהם כל אידיאולוגיה מסוימת. הן לא חילקו סמ'לים, לא הדפיסו כרטיסי-חבר. כל אשר דר'שו מחבריהן: דירה פנוייה לערב אחר, מס'פר תקליטים, פאטיפון, כמות צנועה של ממתקים ודברי זלילה אחרים, שפע של מצב'רוח טוב.

בהפסקות בין שיעור לשיעור, נתכנסו נערים ונערות, ערכו רשימות של יידיים המסוגלים לבלות ערב-שבת בצוותא. כך נולדו „החברות הסאלוניות“ בקרב הנוער העירוני.

הנוער של ההווה

בתל-אביב קיימות מאות חברות מסוג זה, שכל-אחת מהן מקיפה 15 עד 20 זוגות. רבות מהן כינו את עצמן בשמות מצלצלים: איילה, צהלה, חן, רות, הבימה, ספיר, הצפון. לעתים עורכות שתי חברות מסיבה משו'תפת; אולם כל חברה מבכרת לערוך מס'בות משלה, כדי לשמור על הקשר ההדוק בין חבריה.

רעיון „החברות הסאלוניות“ אינו חדש. חברות כאלה היו קיימות בישראל גם ב'תקופת המלחמה בכריסים. הן הכילו את הנוער שהצטרף לאירגוני המחתרת, ומאוחר יותר, הצטרף גם לגדודי-הלוחמים של מל-חמת השחרור.

אולם בעיני הנוער בן-ימינו, נחשבים תקו'פת המחתרת, ואפילו תקופת ימי מלחמת השחרור, רק לשעור-היסטוריה. כאשר נב'תבה היסטוריה זאת בדם-יואש, היו הנערים של ימינו ילדים קטנים. הם שכחו כל זאת. הנוער של ימינו, אינו אפילו הנוער שלאחר-המלחמה. הוא פשוט הנוער הפרוזאי של ההווה.

המטרה - קן משפחתי

הוא שונא פוליטיקה. אין לו אידיאולוגיה, שלמענה יהיה מוכן להקריב את עצמו. הוא שואף רק לסיים את לימודיו, לעבור את תקופת השירות בצבא, להסתדר בקן-מש'פחתי. הם, צעירים מתימספר רוצים להמ'יך בלימודיהם. רובם חפצים להשתלב ב'

הריקוד השקט, החביב ביותר על החברה. הסאמבה מטובכת. ריקוד הוא עיקר הבילוי במסיבות כאלה. תוכי